

PACHATELÉ DOBRÝCH SKUTKŮ

Miloš Kratochvíl

Kouzláci

Mladá fronta

3

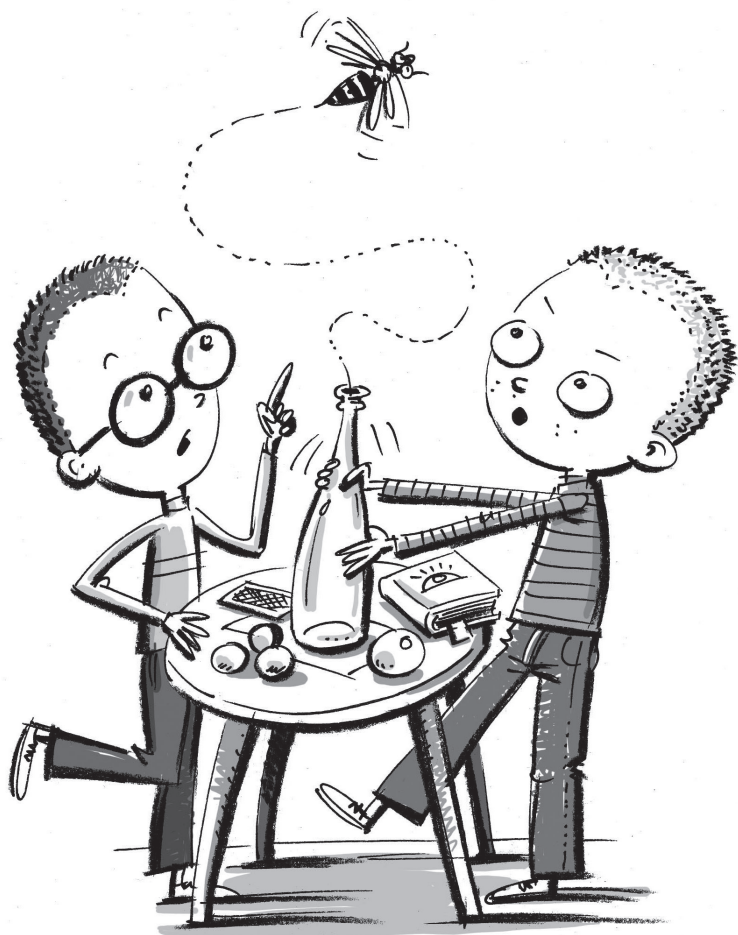
mišoš Kratochvíl

Kouzláci

pachatelé dobrých skutků 3

milosť Kratochvíl

Kouzáci

pachateľé dobrých skutků 3

ilustroval Milan Starý

Mladá fronta

Stejně jako v knížkách Puntíkáři a Duchaři i tady je všechno čistá pravda.

Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho nemohlo stát, tak je to nejspíš tím, že nemáte toho správného kamaráda!

Copyright © Miloš Kratochvíl, 2010
Illustrations © Milan Starý, 2010

Padouch Trpajs

S Filipem Fialkou jsme zvyklí, že nám za dobré skutky většinou nikdo nepoděkuje. Ale Trpajs Lojda se zachoval jako největší padouch!

Zatloukl, že chtěl nadobro ukončit povinnou školní docházku ve třetí třídě, protože ho při vyučování děsil zelený duch, a nepřiznal, že jsme ho pro školu zachránili my dva s Fialkou. Nebýt našich akcí ve třídě, v lese i na hřbitově, nikdy by nezjistil, že to, co považuje za zlého zeleného ducha, je voděnka nad katedrou! Ve chvílkách zaječího spánku s otevřenýma očima ji viděl jako zelenou skvrnu, která se vsakuje do učitelky.

Trpajs bude prostě nadosmrti Trpajs, když nedokáže přiznat pravdu. A přitom ten mezek moc dobře ví, kolik námahy nás jeho zachraňování stálo. I že to Filda odskákal, protože nakonec věřil na duchy už jenom on. A nejen na duchy. Začal věřit i na věštby, což bylo ještě horší, a vyneslo nám to další maléry.

Je to nespravedlnost... Padouch Trpajs chodí do školy už zase stejně nadšeně jako dřív, zatímco my s Fialkou máme k nadšení asi tak daleko jako do Číny! Ředitel Sojka ani učitelka Vlčková nám nevěří, že jsme chtěli svíčkami a vánočními františky vyhnat ze

třídy strašidlo a zachránit tím Trpajse Lojdu, učitelku i ostatní spolužáky. Jsou přesvědčeni, že jsme se pokoušeli školu zapálit. A myslí si to asi i školník Vavera. Možná ne tak úplně jako Soják a Vlčice, ale má na nás vztek kvůli čoudu a sazím, kterými jsme zmazali skoro půlku třídy. Nemluví s námi a my jsme tím pádem ve škole ztratili posledního dospělého člověka, který nás měl rád.

A to ještě není všechno! Ve škole nám teď skoro nikdo neřekne jinak než Duchaři...

Kolikrát jsme na tom byli s Fildou špatně, ale snad ještě nikdy jsme na tom nebyli takhle bídne. Filda to na sobě nedával moc znát. Jak žije jenom s maminkou, bez táty, naučil se snášet věci statečně. Vždycky ví o někom, kdo je na tom podle něj hůř než on a kdo potřebuje pomoc mnohem víc. Tohle já moc nezvládám. Přiznávám, že se někdy umím litovat, jako bych byl největší chudák na světě, takže jsem měl pocit, že jestli máme teď někoho zachraňovat, tak v první řadě sami sebe.

Citový vztah

Doma to nebyla taky žádná sláva. Naši sice nevěřili, že bych byl takový pošuk, abych si vybral k zapálení školy vánočního františka, ale podezřivali nás s Fildou z toho, že jsme chtěli kouřem způsobit poplach, aby nám odpadlo vyučování, protože jsme něco neuměli nebo jsme zapomněli napsat úkol. Snažil jsem se jim vysvětlit, že jsme opravdu chtěli zachránit Trpajse Lojdu a o nic jiného nám nešlo.

„Kdybych měl vyčoudit školu pokaždé, když něco neumím, jezdili by tam hasiči obden!“ řekl jsem upřímně.

Maminka mi pleskla pohlavek, že není vhodná chvíle na legrácky a že bych měl mluvit vážně. Když jsem jí to zopakoval ještě jednou, protože to byla pravda, zvedla telefon a zavolala na mě tetu Marcelu.

Teta je psychiatrickou doktorkou a maminka ji k nám vždycky volá, když si neví rady, jak mi něco vysvětlit po dobrém. Marcela tedy u nás bývá mnohem častěji než normální tety v jiných rodinách. Jednu dobu, kdy se nám s Fialkou dost nedařilo, si sousedi v domě mysleli, že se k nám přestěhovala natrvalo... Teta mě už odmala odborně pozoruje a vždycky na mě objeví nějakou chybu. Radši se jí proto vyhýbám.

Teď jsem ale zmizet nestačil. Maminka mě zamkla v pokoji a pak jsem si musel s tetou skoro hodinu povídat o Trpajsovi, o Vlčici, o strašidlech a různých duších a o tom, jestli se mi zdají sny víc zelené, nebo červené. Taky nakreslila dům jako naši školu, já musel desetkrát po sobě rozškrtnout sirku a teta sledovala, jestli ji držím plamínkem proti škole a kdy a jak ji sfouknu. Když jsem sfouknul tu poslední, pohládila mě a řekla našim, že mi šlo opravdu jen o zachránění Lojdy, aby neukončil předčasně školní docházku. Prý jsem tím dokázal citový vztah ke škole, spolužákům, učitelce a taky smysl pro povinnost.

Tohle jsem od tety nečekal. A naši zřejmě taky ne. Neřekli na to ani slovo, jen na sebe poulili oči jako dvě ryby. Ale hned jak teta odešla, chytil se táta za hlavu: „Slyšela jsi to?! Náš Michal a *citový vztah* ke škole...! Jestli s tím svým *citovým vztahem* ke škole přesvědčoval Lojdu, že tam musí chodit, tak to mohl myslet jedi-ně jako pomstu! Jinak si to nedovedu vysvětlit.“ Otočil se na mě: „Michale, přiznej se, co ti Lojda udělal?“

„Dřív nic, ale teď je blbec,“ řekl jsem.

Táta zvedl obočí. „Hmmm, to nám Marcela odborně pomohla.“

A maminka mu snad poprvé v životě při debatách o tetě dala zapravdu. „No jo,“ vzdychla. „Je sice

doktorka, ale doktoři jsou taky jenom lidi a někdy se spletou.“

Tatínek za to vzal maminku do náruče, dal jí pusu a pak udělal z dlaní trumpetu a troubil fanfáru z radosti, že maminka už tetu na nikoho z nás nikdy nepovolá. Možná by troubil až do večera, ale ze dveří svého pokoje vykulhala Aneta a významně nás napomenula: „Mohl by tu být aspoň chvíli klid? Co si Dominik pomyslí!“

U nás totiž nově bydlí Šavřda.

Praštěný prknem

„Neříkej mu Šavrda!“ opraví mě Aneta třeba pětkrát denně. „Jmenuje se Dominik.“

„Jmenuje se Dominik Šavrda a Šavrda je kratší!“ řeknu jí na to vždycky.

„O jedno písmenko!“

„Čím je ho míň, tím líp!“ zašklebím se na ni. Nevím proč, ale říkám si, že se mi ho třeba podaří takhle písmeno po písmenu od nás vymazat.

Šavrda, Linhart a Tureček jsou největší paka ze všech osmáků, tři největší frajeři, nejděsnější geláci, ulepený palice... Na Šavrdovi je to zvlášť vidět, protože přehnaně vyrost a i mezi osmáky

trčí jako žirafa mezi pakoněma. Možná je z něj Aneta zjančená právě proto, že je největší kolohnát. V zoo se taky vždycky zasekla u slonů a na menší zvířata už nebyla zvědavá. Miluje ho tajně snad od první třídy, jenže minulou středu se stala strašná věc: viděla ho, jak před školou machruje na skejtu, šla se tedy odpoledne podívat do skejtparku, jestli tam nebude, a Šavrda tam byl. Prkno se s tím slonem nějak splašilo, přejel Anetě nohu, praštil sebou a přerazil si kel, tedy přední zub, a nejspíš ho prkno prásklo i přes hlavu, protože jak vedl ségru domů, zjistil, že je hezká nebo že krásně kulhá... a už byl u nás.

Ne že by se k nám rovnou nastěhoval, ale mluví se o něm, jako kdyby seděl u nás v kuchyni i v obýváku. Aneta o něm začne blábolit, i když se jí jenom zeptáte, kolik je hodin nebo co chce k večeři. Fakt je mi jí někdy až líto, že má takovou poruchu, jenže ona se tváří významně, jako by se měla příští sobotu vdávat, a tím mě štve.

„Teď nemůžu, musím zavolat Dominikovi,“ odbude mě, kdykoli od ní něco chci, a hned mává mobilem.

Ale já zjistil, že většinou volá Šavrdovi jenom jako. Drží mobil u ucha a vykládá do něj, co právě dělá, přestože nedělá nic. Tak jsem ji při tom prozvonil. Přisahám, že dvě minuty koktala, než mi začala plynule nadávat!

Tátovi si vynadat netroufla, ale ať už s Šavrdou telefonovala doopravdy nebo jenom jako, byla vyděšená, že by ji ten její žirafák možná už nikdy nepřejel prknem, kdyby zjistil, že náš tatínek doma troubí fanfáry. Přišlo mi jí zase líto, ale za to napomínání jsem ji musel popíchnout: „Nedělej, že Šavrdka troubit neumí! Je to největší trumpeta ze školy!“

„Mami, ať toho nechá!“ zafňukala, a když ji maminka vzala pohledem pod ochranu, zasyčela na mě: „Ještě jednou mu řekneš Šavrdka a uvidíš!“

„On mně a Fildovi taky říká Duchaři!“ vybuchl jsem.

Štvalo mě, že nám tak ve škole říkají.

dduchaři až do smrti?

Normálně mi přezdívky nevadí. Když mi Filda řekne Piskoři, zní mi to stejně, jako by mi řekl Michale nebo Součku. Přezdívku má skoro každý. Kočí je Kočičák, Valouš je Balvan, Hurych Hurda, Kváček Kvak nebo Žabák, Lojda Trpajs, řídovi se říká Soják a Vlčkové Vlčice. Přezdívku nemá snad jen Kotnour, a to asi jenom proto, že Kotnour zní spíš jako přezdívka než jako jméno.

Jasně že Sojka nechce být Soják a Vlčková Vlčice, ale z kluků se vzteká jenom Kadlečík, když mu říkáme Kaďous. Kaďous není úplně nejlepší, ale nám s Fildou by míň vadili Kaďousové než Duchaři. Duchaři jsou posměšek, jakože jsme cvoci, co věří na duchy a na strašidla. A říkají nám tak i ti, co by se večer neodvážili jít ani do sklepa nebo na půdu, natož na hřbitov!

Usoudili jsme, že jedinou možností, jak se přezdívkou zbavit, je nenechat si ji líbit. Kvak s Hurdou to od nás za Duchaře schytali hned ráno před školou, ale facky, co jsme dali ve třídě Kočičákovi s Kotnourem, jsme inkasovali zpátky i s úroky.

Po vyučování jsme si chladili šrámy u umývadla. Fil-da tvář a já ucho. To, co mi víc odstává. Je zajímavé, že mi vždycky zrudne víc, i když slíznu facku z druhé strany.

„Cvoci! Duchaři pomatený!“ zavřeštěli na nás od dveří Kočí s Kotnourem a zmizeli.

„Nejste cvoci,“ ozvalo se za námi.

Kdybych si v té chvíli nad umývadlem čistil zuby, leknutím bych si zabodnul kartáček mezi mandle. Měl jsem za to, že ve třídě už nikdo není a že na nás promluvil duch.

Ale nebyl to duch. Za námi stál Bertulík...